

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 497/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, zastúpeného advokátkou doc. PhDr. JUDr. Marcelou Tittlovou, PhD., LL.M., Bernolákova 5, Modra, proti postupu Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-2T/38/2016 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2T/38/2016) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava V) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-2T/38/2016 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2T/38/2016) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava I **prikazuje** v konaní vedenom pod sp. zn. B5-2T/38/2016 konať bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadost'učinenie **800 eur**, ktoré **je** mu Mestský súd Bratislava I **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava I [(ďalej len „mestský súd“); pôvodne Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“)] v konaní vedenom pod sp. zn. B5-2T/38/2016 [(ďalej len „napadnuté konanie“); pôvodne vedenom pod sp. zn. 2T/38/2016]. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd mestskému súdu prikázal konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 497/2023-9 z 24. októbra 2023 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní a vo zvyšnej časti ju odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 2T/38/2016 z 26. novembra 2019 sťažovateľa uznal vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov. O odvolaniach sťažovateľa a prokurátora proti tomuto rozsudku okresného súdu rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 3To/2/2020 z 12. mája 2020 tak, že sťažovateľa spod obžaloby oslobodil. Na základe dovolania podaného ministerskou spravodlivosťou Slovenskej republiky v neprospech sťažovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2Tdo/40/2021 zo 16. novembra 2021 zrušil predmetný rozsudok krajského súdu z 12. mája 2020 a krajskému súdu prikázal, aby vec znova prerokoval a rozhodol o nej.

4. Krajský súd na verejnom zasadnutí [na ktoré bol sťažovateľ predvedený z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava (ďalej len „ústav na výkon trestu“)] rozsudkom sp. zn. 3To/10/2022 zo 4. októbra 2022 zrušil rozsudok okresného súdu z 26. novembra 2019 a sám vo vec rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

5. Rozsudok krajského súdu zo 4. októbra 2022 mal byť následne sťažovateľovi doručovaný do ústavu na výkon trestu prostredníctvom prvostupňového súdu, t. j. prostredníctvom mestského súdu (pôvodne okresného súdu). Do podania ústavnej sťažnosti (t. j. do 10. septembra 2023) nebol predmetný rozsudok krajského súdu zo 4. októbra 2022 sťažovateľovi doručený.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že mestský súd (resp. pôvodne okresný súd) v napadnutom konaní spôsobil neprimerané prietahy, keďže ani po uplynutí viac ako jedenástich mesiacov od rozhodnutia krajského súdu mu mestský súd nedoručil predmetný rozsudok krajského súdu zo 4. októbra 2022. Sťažovateľ poukazuje na to, že predmetný rozsudok krajského súdu bol vyhotovený riadne v lehote a bol zaslaný na okresný súd (túto informáciu získal sťažovateľov obhajca telefonickým overovaním na krajskom súde), ktorý mal zabezpečiť doručovanie predmetného rozsudku sťažovateľovi do ústavu na výkon trestu. Podľa názoru sťažovateľa mestský súd nemôže mať pochybnosti o mieste, kde sa zdržiava, keďže už na verejné zasadnutie krajského súdu konané 4. októbra 2022 bol predvedený z ústavu na výkon trestu a jeho aktuálny pobyt je zistiteľný jednoduchým úkonom – lustráciou. Sťažovateľ uvádza, že hoci je možné oboznámiť sa s predmetným rozsudkom krajského súdu aj nahliadnutím do spisového materiálu, nie je jeho povinnosťou suplovať činnosť mestského súdu a plnenie jeho povinností.

II.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie mestského súdu:

7. Predseda mestského súdu vo vyjadrení z 15. novembra 2023 doručenom ústavnému súdu 16. novembra 2023 k ústavnej sťažnosti sťažovateľa v podstatnom uviedol, že predmetný rozsudok krajského súdu bol okresnému súdu doručený 22. októbra 2022, následne bol 8. decembra 2022 doručený do ústavu na výkon trestu a 12. decembra 2022 bol doručený aj obhajcovi sťažovateľa JUDr. Petrovi Agalarevovi. Predseda mestského súdu poukázal, že v príslušnom súdnom spise sa doručka vo vzťahu k sťažovateľovi nenachádza, vzhľadom na čo je možné predpokladať, že predmetný rozsudok krajského súdu nebol sťažovateľovi vôbec doručovaný. V spise sa nenachádza ani pokyn na jeho doručovanie, čo indikuje, že vo veci zrejme zlyhal ľudský faktor. Podľa názoru predsedu mestského súdu sťažovateľ síce v ústavnej sťažnosti tvrdí pravdu o skutočnosti, že mu predmetný rozsudok krajského súdu nebol doručený, avšak bol s ním oboznámený, keďže jeho obhajcovi bol doručený v primeranej lehote. Predseda mestského súdu ponechal rozhodnutie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa na úvahe ústavného súdu, pričom pre prípad záveru ústavného súdu, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov bolo porušené, požiadal ústavný súd, aby zväžil dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že predmetný rozsudok krajského súdu bol zaslaný obhajcovi sťažovateľa, sťažovateľovi v tomto prípade nebola spôsobená žiadna škoda na jeho právach, keďže proti predmetnému rozsudku krajského súdu nie je prípustný riadny opravný prostriedok, sťažovateľ vedel o predmetnom rozsudku krajského súdu a mohol okresný súd požiadať o jeho dodatočné zaslanie a rovnako sa mohol aj oboznámiť s predmetným rozsudkom krajského súdu prostredníctvom žiadosti o nahliadnutie do spisového materiálu.

II.2. Replika sťažovateľa:

8. Právna zástupkyňa sťažovateľa v replike doručenej ústavnému súdu 27. novembra 2023 v podstatnom uviedla, že sťažovateľ na podanej ústavnej sťažnosti zotrúva v rozsahu prijatom ústavným súdom na ďalšie konanie, a je toho názoru, že z vyjadrenia mestského súdu vyplýva porušenie práv sťažovateľa, ako bolo vymedzené v ústavnej sťažnosti.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, II. ÚS 123/2022).

12. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. V praxi sa pritom vyskytujú aj prietahy, ku ktorým dochádza až po vydaní rozhodnutia, pretože síce už bolo v konaní rozhodnuté, avšak rozhodnutie nebolo sťažovateľovi doručené.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

14. Z hľadiska hodnotenia povahy veci sa ústavný súd oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku

mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (I. ÚS 11/08, I. ÚS 306/2016, I. ÚS 100/2017, II. ÚS 239/2020). Nemožno pochybovať, že aj povaha predmetného trestného činu si vyžaduje osobitnú starostlivosť orgánov činných v trestnom konaní a všeobecného súdu o naplnenie účelu trestného konania, čo okrem iného znamená, že orgány činné v trestnom konaní a všeobecný súd majú povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania vrátane poškodených strán.

15. Pokiaľ ide o posúdenie podľa kritéria právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie predstavuje z právneho hľadiska trestnú vec tvoriacu štandardnú a stabilnú súčasť rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľom alebo mestským súdom ani so zreteľom na povahu veci nezistil ústavný súd žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o jej právnej či faktickej zložitosti. Predmet konania má však nepochybne mimoriadny význam pre sťažovateľa, čo si vyžaduje zvýšenú starostlivosť súdov, preto je dĺžka a priebeh tohto konania posudzovaná prísnejšie (m. m. IV. ÚS 597/2012, II. ÚS 323/2019; Stefanova proti Bulharsku, rozsudok ESĽP z 11. 1. 2007).

16. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom. V súhrne možno správanie sťažovateľa hodnotiť ako súčinnosť, ktoré neprispelo žiadnym spôsobom k predĺženiu doterajšej dĺžky napadnutého konania. Sťažovateľovi teda nie je možné vyčítať žiaden podiel na nečinnosti súdu, čo netvrdí ani predseda mestského súdu vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného mestského súdu (pôvodne okresného súdu). Ako z argumentácie sťažovateľa, tak aj vyjadrenia predsedu mestského súdu zhodne vyplýva, že ani po uplynutí viac ako jedenástich mesiacov od rozhodnutia krajského súdu mu mestský súd predmetný rozsudok krajského súdu nedoručil.

18. Podľa § 173 ods. 1 Trestného poriadku rovnopis rozsudku sa doručí obžalovanému, prokurátorovi, poškodenému, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, zúčastnenej osobe, a to aj keď boli pri vyhlásení rozsudku prítomní. Podľa § 173 ods. 2 Trestného poriadku ak má obžalovaný obhajcu alebo zákonného zástupcu, doručí sa rovnopis rozsudku aj jemu.

19. Z citovanej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že rozsudok sa obžalovanému doručuje vždy bez ohľadu na skutočnosť, či je v trestnom konaní zastúpený obhajcom. Z pohľadu posúdenia otázky, či v napadnutom konaní došlo pri doručovaní predmetného rozsudku krajského súdu sťažovateľovi k zbytočným prieťahom, je preto bez významu, či bol predmetný rozsudok doručený obhajcovi sťažovateľa.

20. Ústavný súd po vyhodnotení všetkých troch kritérií dospel k záveru, že doterajším postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu), ktorý ani po uplynutí viac ako jedenástich mesiacov od rozhodnutia krajského súdu sťažovateľovi v rozpore s Trestným poriadkom vôbec nedoručil predmetný rozsudok krajského súdu, došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom, a tým

aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

21. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z tých istých dôvodov, ako namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že v systematike ústavy aj dohovoru sú celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote [teda len jedného z aspektov „spravodlivého procesu“ (m. m. IV. ÚS 312/04)].

22. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva (základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy) nedosahuje takú intenzitu, že s prihliadnutím aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke), by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

23. Ústavný súd pri meritórnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti preto skúmal, či napadnutý postup mestského súdu je v príčinnej súvislosti s porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, a zistil, že v okolnostiach prípadu to tak nie je. Totiž, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, nemožno konštatovať, že by mestský súd v právnej veci sťažovateľa odmietol konať.

24. Vzhľadom na uvedené nebolo v súvislosti so sťažovateľom namietanými zbytočnými prietahmi v napadnutom konaní možné dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom mestského súdu, a preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi prikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní, v ktorom nebol v čase rozhodovania ústavného súdu predmetný rozsudok krajského súdu sťažovateľovi doručený, konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

26. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

27. Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 eur z dôvodov uvedených vo svojej ústavnej sťažnosti.

28. Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, III. ÚS 10/02, I. ÚS 257/08). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Ústavný súd považoval sťažovateľom požadovanú sumu finančného zadost'učinenia za neprimeranú a na tomto mieste pripomína, že EŠLP akceptuje priznávanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume, ktorá nie je neprimeraná, hoci by bola nižšia než suma priznávaná EŠLP (porovnaj Ivan a Martin Medić proti Chorvátsku, rozhodnutie z 5. 2. 2009, č. 55864/07; Roje proti Chorvátsku, rozhodnutie z 25. 6. 2009, č. 8301/06).

30. Vzhľadom na konštatované zbytočné priťahy v postupe mestského súdu v napadnutom konaní pri doručovaní predmetného rozsudku krajského súdu sťažovateľovi, berúc do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa a všetky okolnosti daného prípadu, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považoval priznanie sumy 800 eur za finančné zadost'učinenie primerané konkrétnym okolnostiam napadnutého konania (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

31. V súlade s § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal ústavný súd podľa výsledku konania sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia.

32. Pri výpočte náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba tarifnej odmeny v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky (1/6 výpočtového základu) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 predstavuje sumu 208,67 eur. Náhrada hotových výdavkov za každý úkon právnej služby podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (1/100 výpočtového základu) v roku 2023 predstavuje sumu 12,52 eur.

33. Trovy konania sťažovateľa pozostávajú z tarifnej odmeny právnej zástupkyne sťažovateľa za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu) v roku 2023 a z nároku na náhradu hotových výdavkov právnej zástupkyne v sume 25,04 eur. Celková suma náhrady trov konania tak predstavuje sumu 442,38 eur (bod 4 výroku tohto nálezu). Za jeden úkon právnej služby (repliku sťažovateľa) ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovala žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa.

34. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

35. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu